

“Sempre em regalen guitarres”

Pat Metheny (Lee Summit, Missouri, 1954), guitarrista compositor i líder del grup més important del jazz contemporani. Vora 20 àlbums i gires arreu del món avalen la trajectòria d'un músic que amaga sota la seua frondosa cabellera un dels majors talents de la música actual.

■ *Quina opinió et mereix la gent que defineix la teua música com new age?*

—Qualsevol classificació musical, per a mi, està feta per gent que té interès per la música, però no massa habilitat musical. Generalment, col·labore amb músics que s'estimen més treballar que parlar de música. No conec cap col·lega que es considere un músic de *fusion*, ni tan sols que diga que fa *fusion*. Aquests termes són invencions del *marketing* i de les companyies. Personalment, sempre he tingut problemes amb totes aquestes etiquetes, especialment amb aquelles que inclouen el terme *nou*. És totalment ridícul anomenar una era com *nova*. I pel que fa a la meua música, no cal ni parlar-ne, els seus vincles amb la tradició són claríssims. No tinc massa interès pel que es fa ara mateix, però quan veig algú que no té moltes nocions del llegat musical ja no em molesta més. El que es fa ara és el desenvolupament del que es feia abans.

—*¿Quin tant per cent del Pat Metheny Group és Lyle Mays?*

—Es molt important, fins i tot pel que fa a l'amistat. Hem tocat junts per espai de quinze anys. Em duc molt bé amb ell, tant des del punt de vista musical com personalment. De fet, en el grup tots som bons amics i ens ho passem bé junts, fent música. Però el fet que haja tocat amb ell durant tant de temps i en circumstàncies tan diferents ens ha possibilitat tenir

una memòria comuna, ell ha vist els meus canvis, jo els seus, i hem arribat a una compenetració molt gran. Això fa que, quan toquem, transcendim les simples notes.

—*¿Hi ha algun músic contemporani que t'interessa especialment?*

—Sí. En general, aquells que es preocupen molt per la relació que hi ha entre els seus instruments i la tradició precedent. Quan noestic a gust perd l'interès molt ràpidament. John Scofield és un bon exemple d'això que et dic, toca d'una manera molt moderna però mai no és superficial. Té un gran coneixement d'allò que l'ha precedit. Kenny Garret, el saxo alt de Miles Davis, també seria el mateix cas. Wallace Rooney, el trompeta, és encara una mica jove, però també excel·lent. El bateria Jeff Watts... M'interessen molt més aquesta classe de músics que no els anomenats *electric players*. La gent que toca *electric* tendeix a despreocupar-se molt per la secció rítmica i per a mi el treball d'una bona rítmica és molt important.

—*¿Què hi ha del projecte de fer un disc amb el teu col·lega i en certa manera rival més directe, John Scofield?*

—Al desembre gravarem junts. Ens coneguem des de fa quinze anys. Hem tocat prou vegades plegats i fins i tot som bons amics. També pense que musicalment som molt a prop, tenim influències molt semblants, la nostra concepció del joc, la secció rítmica és molt similar, la

concepció harmònica també... certament, tenim una mena d'agermanament com a guitarristes. A banda d'aquest disc, tenim un altre projecte pensat des de fa molt de temps, però no sé si algun dia ho farem realitat.

—*¿Fins quin punt la natu-*

ra ha influenciat el teu treball?

—No, no molt. És clar que com qualsevol ser humà tinc una certa relació amb la natura, però per a mi les úniques influències vàlides vénen sempre de la mateixa música i amb això ja tinc prou. Ella m'ho dona tot i no em cal buscar res de fora.

—*¿Quantes guitarres tens? ¿Especialment, quantes Gibson 175?*

—Es pot dir que en tinc massa de guitarres. Però resulta curiós observar com funciona aquest món de la música. Quan vaig començar necessitava de debò moltes guitarres diferents i no les podia aconseguir. Ara que tinc un cert nom, sempre hi ha algú que em regala alguna i, francament, tinc més guitarres de les que necessite. ¿No és una contradicció? Però, pràcticament sols tinc una, aquesta —Pat Metheny assenyala la Gibson 175 que té entre les mans i amb la qual, quan no parla, es dedica a fer dits—, és la que més m'estime i es pot dir que rep tota la meua atenció.

—*¿Es cert que li la compraras a un xic que després morí a Vietnam?*

—La vaig comprar l'any 1968, quan encara no tenia els 14 anys. Efectivament, el fill d'un granger del meu poble se'n va anar a Vietnam i ja no va tornar. Quan vaig preguntar per ella no sabien on era, però finalment la van trobar. Em va costar cent dòlars. Realment, aquesta guitarra ha esdevingut la meua gran amiga al llarg dels darrers vint-i-dos anys.

—*¿Algú t'ha fet propostes per fabricar algun model de guitarra Pat Metheny signature? Ja saps que ara està molt de moda...*

—Sí. Hi ha una dona a Toronto (Canada) amb un gran talent. N'ha fet ja vuit guitarres i són molt bones. Ara n'està fent més, per a mi. Són

molt especials, molt inusuals.

—*¿On vius exactament ara?*

—Boston va ser la meua base d'operacions durant quinze anys. Allà és on encara estan les oficines i tota la resta de coses. Però, passe la majoria del temps a la carretera, treballant, o bé als estudis. Dir que visc a tal o qual lloc és una mica fictici, sempreestic de gira, d'un lloc a un altre.

—*¿Quins projectes tens entre mans a hores d'ara?*

—Tot just acabe aquest *tour* faré un disc que m'ocupa des de fa quatre o cinc anys. Serà música simple, cançons que a mi m'agraden. També enregistrarem un disc en directe amb el grup, la setmana que ve, però que eixirà mes tard. Està el projecte amb John Scofield que ja hem comentat... i cap al febrer faré una curta gira pel Japó amb el trio, Dave Holland (contrabaix) i Roy Haynes (bateria). Pel que fa a Herbie Hancock, no hi ha res pensat, però com que va gaudir molt aquell *tour*, en quartet, amb Dave Holland i Jack de Johnette, segur que o bé aquest estiu o al següent tornem a fer alguna cosa mes junts.

—*Tens una certa fama de fanàtic, de no perdre una bona ocasió per a participar en jam sessions. ¿Què hi ha de realitat en tot això?*

—Tot. Quasi totes les nits, si podem, fem una *jam*. Després de cada concert, anem al club de jazz de la ciutat on hem actuat, si està obert, clar, i ens passem allà tota la nit. Malauradament, a Espanya no ho podem fer mai, perquè els clubs tanquen molt prompte. Però sí, nosaltres som famosos per això. Especialment Paul (Wertico), el meu bateria, i jo.

—*Em dones una sorpresa. Jo pensava que ja no se'n feien, de jam sessions...*

—Segur que sí. La setmana

passada, ¿on estavem...? ¡ah sí!, a Istanbul, vam fer *jams* durant tres nits seguides, després de cada concert ens anàvem a un gran club local i ens estavem allà fins dos quarts de sis del matí, tocant amb músics de la ciutat. I el mateix vam fer a Budapest... fins dos quarts de set.

—*¿Quins records tens de la teua etapa amb Jaco Pastorius? ¿Vas mantenir posteriorment alguna relació amb ell?*

—M'és molt difícil parlar sobre ell. Va ser el meu millor amic durant quinze anys. No puc dir res profund en una frase o dos... En termes musicals, Jaco va ser un dels millors músics amb que mai he tocat. En quant a la seua habilitat natural, era el rei, posseïa un talent immens. Però d'altra banda tenia molts, i grans, problemes personals que el convertiren en una persona molt problemàtica... era molt difícil conviure amb ell. A la fi de la seua vida estàvem molt més connectats que no abans... però m'estimaria més no parlar molt sobre aquest tema.

—*Llavors, ¿seria un colp dur per a tu la seua mort i la manera tràgica com es va produir?*

—¿Què vols que et diga? De debò que em sembla una pregunta un tant estúpida ¿no? ¿Vols que em pose a plorar ací... i que ho grave la cassette? No ho faré... no puc fer-ho... he d'eixir a escena en cinc minuts.

—*¿Com portes l'estrès de les gires? Ja saps, avui ací, demà a milers de quilòmetres... i així mesos i mesos...*

—Realment m'agrada estar de gira. Tocaria 300 nits de l'any si pogués convèncer la banda de fer-ho. Per això em busque projectes alternatius, del tipus Roy Haynes, el trio, o amb Hancock.

Francesc Caballero

